

Hugh Elliot.

Af E. Holm.

A Memoir of the right honourable Hugh Elliot by the countess of Minto. Edinburgh 1868.

Den brittiske Stat har vistnok sjælden her i Norden havt en diplomatisk Udsending med en mere udpræget og ejendommelig Personlighed end, da Hugh Elliot i Tiden fra 1782—1790 var dens Gesandt i Kjøbenhavn. Kun et Par Aar efter at en fjernere Slægtning af ham ved sit tappe Forsvar af Gibraltar havde gjort det Elliotske Navn berømt, bidrog ogsaa han til at styrke Englands Anseelse i Europa*). Det er bekjendt, hvorledes han, uden at være særlig be- myndiget dertil af sin Regering, i September 1788 fra Kjø- benhavn ilede over til Sverige og ved at true med Krig fra Englands og Preussens Side standsede det Korps, der ifølge den dansk-norske Regerings Befaling trængte frem fra Nor- ges Grændse som Hjelpestyrke for det af Gustav III an- grebne Rusland. Den Hurtighed, hvormed han ved denne Lejlighed traf sin Beslutning, den ildfulde Energi, han til Trods for store legemlige Lidelser udfoldede, det Held, som fulgte hans Anstrengelser, først for at standse Dan- mark-Norge, siden for at tøjle Gustav III, der mente at kunne benytte sig af hans Mellemkøbst til at hævne sig paa den dansk-norske Regering, Alt dette bidrager til at give denne diplomatiske Episode et eget dramatisk Liv. Ifølge den Interesse, der herigjennem knytter sig til Elliots Navn, er det naturligt ogsaa hos os at lægge Mærke til den Bio- graphi af ham, som hans Datterdatter Lady Minto i den nyeste Tid har udgivet under den ovenfor angivne Titel, for

*) Medens Gibraltors Forsvarer George August Elliot, født 1718 † 1790, nedstammede fra en ældre Søn af Gilbert Elliot, som 1666 var bleven Baronet, var en yngre Søn af denne Stamfader til Greverne af Minto, til hvis Familie Hugh Elliot hørte.

en stor Del støttende sig til hans egne efterladte Breve. Selv om Adskilligt i dette Skrift nærmest har Værd for engelske Læsere, fængsles man dog helt igjennem ved Skuet af en Personlighed, hos hvem ypperlige Evner, rig aandelig Dannelse, stærk Følelse og en' i sit Grundvæsen ridderlig Charakter vise sig i Forening med noget eget Uroligt og Lidenskabeligt, og med Hensynsløshedens, Pirrelighedens og den bittre Satires skarpe Kanter.

Som Barn fik Elliot en Opdragelse og Undervisning, saaledes som den passede for en Søn af en af Englands mere fremragende Familier. Det skal paa dette Sted kun nævnes, at han i Aaret 1764, da han var 12 Aar gammel, blev sendt til Paris for under David Humes Auspicier at lære Fransk og „l'usage du monde“. Han tilbragte her en Del af sin Læretid sammen med en Personlighed, der skulde komme til paa en endnu større Skueplads at udfolde store Evner og stærke Lidenskaber, nemlig Mirabeau. Senere opholdt han sig som et ungt Menneske paa 18 Aar igjen i nogen Tid i Paris, og hørte tilligemed sin ældre Broder Gilbert til Gjæsterne ved Madame du Deffands og Madame Geoffrins æsthetiske „petits soupers“; men den Indflydelse, dette havde paa hans Smag, svækkede ikke hans Selvfølelse som Englænder, han havde stedse høje Tanker om den engelske Litteraturs Fortrin fremfor den franske.

Ifølge et udpræget Hang til det Romantiske og Eventyrlige, som han synes at have arvet efter sin Moder, følte han snart Lyst til at vinde Krigerhæder, og da hans Haab om at faae et Officerspatent som Kapitain i den engelske Hær var slaaet fejl, træffe vi ham kort Tid efter som Rejsende i Wien og Warschau. Begge Steder ser det imidlertid ud, som om den smukke unge Englænder vilde have havt lettere ved at erobre Damehjerter end ved at opnaa en militær Stilling, saaledes som han ønskede den; først i Russernes Hær under Felttoget imod Tyrkerne Aar 1773 fandt han Lejlighed til at vise, hvilket ubetvingeligt Mod han besad, og til det Minde, han efterlod om sin Deltagelse i Kampene ved Donau, knyttede der sig Træk af eventyrlig

Raskhed. Men hans Krigerliv var hurtig endt. Hans Fader var kjed af hans Omflakken, og han maatte vende hjem for at bruge sine Evner i en helt anden Virksomhed. I Aaret 1774 blev han, kun 22 Aar gammel, sendt som engelsk Gesandt til München. Dermed begynder hans diplomatiske Løbebane, under hvilken han var Gesandt i München indtil Foraaret 1777, derpaa i Berlin indtil 1782 og i Kjøbenhavn fra 1782 til 1790.

Han havde nu betraadt én Vej, der syntes at maatte ligge det Romantiske i hans Natur fjern, og Yttringer i hans Breve vise, at det ikke var med et let Hjerte, han gik dertil. Det var i længere Tid hans bedste Glæde at lukke sine Øjne og drømme sig tilbage i den russiske Lejr ved Donau. Hvad han oplevede i München og Berlin skulde ikke bidrage til at udvikle Livsglæde hos ham, thi Lykke hentede han intet af Stederne.

München og Berlin, det var saa store Modsætninger, som vel kunde gives. Paa det første Sted traf Elliot en Regering og et Hof, der fuldstændig var gennemtrængt af Aanden fra Versailles, og syntes at gøre sig det til sin Opgave, i det mindre at vise den samme Udulighed og Usædelighed, hvorved Ludvig XV vanærede Frankrig, og tillige rolig at see paa, at Nationen var nedsunken i Fattigdom, kras Overtro og Uvidenhed. Det var en kvalm Luft at leve i for den energiske livfulde Elliot. Han søgte ogsaa at rive sig løs fra dette Liv og at finde en Virksomhed, som mere tiltalte ham, ved at bede Regeringen om Tilladelse til at gaa som Frivillig med i den amerikanske Krig; men det blev afslaaet ham. Gesandtskabsforretningerne i München vare ovenikjøbet i disse Aar meget ubetydelige; kun en enkelt Gang blev det ham muligt at vise, hvorledes den hurtige raske Beslutning var hans Element. Da han saaledes engang under en Forhandling med den bayerske Regering havde Mistanke om, at Ministrene lode sig paavirke af Hensyn til Østerrig, vægrede han sig uden videre ved at underhandle med dem, ilede til Churfyrsten og forstod under en Samtale at imponere ham til at følge en Politik, der var stik imod Mini-

strenes Ønske. En anden Gang gav et Tordenvejr ham Lejlighed til at vække Opmærksomhed. Under et voldsomt Uvejr slog Lynilden ned i en Landsby tæt ved Slottet Nymphenburg, hvor Hoffet dengang opholdt sig. Medens Hoffolkene kun med Skræk tænkte paa, at den næste Lynstraale maaske vilde slaa ned i Slottet, ilede Elliot ud og skyndte sig afsted til Landsbyen uden at bekymre sig om Uvejret. Da han kom derhen, fandt han Bønderne grebne af panisk Rædsel; men han søgte strax at sætte Mod i dem, og gav sig til at hjælpe Beboerne i det brændende Hus, medens han tillige tømte sin Pung, hvori der var 10—15 Guineer, i Haanden paa en af de Brandlidte.

De Forhold, der mødte Elliot i Berlin, vare himmelvidt forskellige fra de bayerske. Han fik her at gjøre med Dattidens store Statsmand Frederik „den Eneste“, som netop dengang stod paa sin Navnkundigheds Højdepunkt, og hvis Genialitet var ligesaa beundret af Europas andre Statsmænd, som hans politiske Troløshed var frygtet af dem. Hvor interessant maatte ikke en diplomatisk Virksomhed i en saadan Konges Hovedstad være? Ovenikjøbet nærede Elliot med sine krigerske Tilbøjeligheder en levende Beundring for Frederik II som den store Feltherre. Det lader heller ikke til, at han har følt sig trykket ved, hvad der ellers i hin Tid vakte engelske Rejsendes Anstød, naar de besøgte Preussen, nemlig den umaadelige Monotoni, den despotiske Regering og det militære Snørliv, hvori Frederik II havde spændt sine Undersaatter, og som bragte en Englænder til at sammenligne Preussen med et uhyre Fængsel, i hvis Midte den store Fangevogter sad, beskjæftiget med at passe paa sine Fanger. Var der end i det Hele taget stille og kjedeligt i Berlin og Potsdam, og vare marscherende Soldater end det mest oplivende Element paa Gaderne i disse Stæder, saa fandt Elliot dog Kredse, hvori han følte sig hyggelig og vel tilmode, navnlig hos Frederik II's Broder, den højt begavede Prinds Henrik, og en Forelskelse i en ung preussisk Dame, med hvem han blev gift, kastede en Tid et poetisk Skjær over hans Liv. Men dog endte hans Berlinerophold kun lidet glædeligt.

Allerede hans officielle Stilling som Gesandt havde sine Skyggesider. Samtidig med at hans engelske Hjerter blødt ved at høre om de Ulykker og Nederlag, hvormed hans Fædreland blev hjemsogt under den nordamerikanske Frihedskrig, maatte det harme ham at mærke Frederik II's fjendtlige Stemning imod England, og hvor stærkt han glædede sig over dets Modgang. Bidsk, som Frederik II var, naar han vilde En tillivs, skaanede han ikke Elliot for personlig at høre Haan og Spydigheder over Englænderne. Navnlig plagede han ham ved at rette nærgaaende Spørgsmaal til ham. Flere Gange fik han imidlertid Svar paa Tiltale, thi Elliot var ikke værgeløs ligeoverfor sligt. Allerede fra hans første Ungdom havde hans Omgivelser maattet mærke, hvor let et skarpt Svar fløj over hans Læber, og denne Evne svigtede ham ikke ligeover for den spydige Konge. Da saaledes Frederik II for at haane den engelske Regering, havde sendt en Gesandt til London, som havde et meget slet Rygte, og han en Dag drillende spurgte Elliot: Hvad siger man i London om min Gesandt, gav Elliot, idet han gjorde et meget dybt Buk, det korte men knusende Svar: *Digne représentant de Votre Majesté*. En anden Gang, da der var kommet Efterretning om, at Hyder Ali i Ostindien havde gjort et ødelæggende Angreb paa de engelske Besiddelser, sagde Frederik II: *Mr. Elliot, qui est ce Hyder Ali, qui sait si bien arranger vos affaires aux Indes?*; men Elliot svarede rolig: „*Sire, c'est un vieux despote qui a beaucoup pillé ses voisins mais qui, Dieu merci, commence à radoter*“. Med Grund kunde han i Anledning af dette Svar sige til En, hvem han fortalte det: Det var en Hævn, som Satan kunde have misundt mig.

Hvor pinligt end Forholdet til Frederik II tidt maatte være ham, havde en Kamp, hvori han kunde vinde slige Sejre, tillige sin pikante Side, og det var heller ikke hans politiske Stilling som Gesandt saa meget som hans private Forhold, der nagede ham. Han havde altid været en slet Husholder, og hans Pengeforhold kom efterhaanden i en fuldstændig Uorden; men, hvad der var det værste, hans

Ægteskab var ulykkeligt. Det havde kun været faa Aar, førend han mærkede, at der ingen dybere Sympathi eller fælles aandelige Interesser var imellem ham og hans Hustru. Forholdet imellem dem blev meget køligt, ja man begyndte endog at tale om Skilsmisse. Netop paa denne Tid indtraf en ny vigtig Begivenhed i Elliots Liv; han blev afskediget fra sin Stilling som Gesandt, da Ministeriet North i Foraaret 1782 blev afløst af det Rockinghamske Ministerium. Grunden hertil laa i Elliots egen Færd. Han havde ved at byde Frederik II Spidsen grundig vakt dennes Forbittrelse imod sig, og uagtet det ikke lader til, som om Frederik II havde stillet nogen Fordring om, at han skulde kaldes tilbage, maatte det dog forekomme den daværende engelske Regering, der helst vilde staa paa en god Fod med Preussen, at være klogest ikke at lade sig repræsentere i Berlin ved en Udsending, der her saalidt var en grata persona. Men nok saa meget laa Grunden til Afskedigelsen maaske i, at Elliots skarpe Tunge ogsaa havde fornærmet selve de daværende engelske Ministre. At slaa rask til, hvad enten det var med Ord eller Handling, havde han altid følt sig oplagt til; men dette havde den Skyggeside, at han blev hensynsløs, skaansellos og uforsigtig. Han kom derved jævnlig til at saare Andre. Der havde f. Ex., som en af hans Venner skrev til ham, næppe været Grund for ham til, da han forlod München, at gjøre Afskedsbesøg rundt omkring hos forskjellige Familier for at fortælle dem, at den Dag, da han skulde rejse bort derfra, var den lykkeligste i hans Liv. Under hans Ophold i Berlin havde den engelske Udenrigsminister for det nordlige Departement, Lord Suffolk, fundet sig opfordret til at bede ham om at „*abstain from vivacities of language*“ og til at vogte paa Sproget i sine Depecher, der ikke sjælden ved deres Udtryk vakte Georg IIIs Misnag. Ogsaa bade hans Slægtninge ham idelig om at være forsigtig i sine Udtalelser, da det var en bekjendt Sag, at han yltrede sig om Forhold og Personer hjemme uden at tænke paa, med hvem han talte, og at han jævnlig for Englændere, der besøgte ham i Berlin, paa den heu-

synsløseste Maade brød Staven over forskellige indflydelsesrige engelske Statsmænd. Men dette synes kun lidet at have frugtet, og da Fox og hans politiske Venner kom til Roret i 1782, følte de ikke Lyst til at beholde en Gesandt paa en saa vigtig Post, om hvem de vidste, at han havde hudflettet dem paa det ubarmhjerligste. Det var altsaa en Slags Unaade, som ramte Elliot; men han slap dog for at ligge længe ledig, hvad der i hans oekonomiske Stilling vilde have været meget misligt; Ministeriet Shelburne, der allerede i Juli 1782 fulgte efter det Rockinghamske, ansatte ham i Septbr. 1782 som Gesandt i Kjøbenhavn.

Hermed komme vi til det Afsnit af hans Liv, som nærmest har Interesse for os; men inden hans Virksomhed i den nye Stilling ret kunde begynde, krævede private Forhold hans spændte Opmærksomhed og bragte ham til et energisk Skridt, der i høj Grad karakteriserer ham. Han havde maattet rejse alene til Kjøbenhavn, da hans Hustru erklærede det for umuligt for hende at foretage den besværlige Rejse fra Berlin hertil, førend det blev Foraar; men da saa denne Tid kom, mødte der ny Modstand fra hendes Side, og Elliot fik et Brev fra hende, hvori hun bestemt afslog at rejse og tillige overvældede ham med grove Beskyldninger. Paa samme Tid fik han ad forskellige Veje Underretning om, at hun ikke var ham tro, at en Fætter af hende, en Baron Kniphausen, der var „beau comme Apollon“, var hendes Elsker, at denne blot arbejdede paa at faa hans Ægteskab med hende opløst, og at han saa skjævt til hans lille Datter, fordi han betragtede hende som den væsentligste Hindring for at han kunde naa sit Maal. Det var Elliot klart, at det var denne Baron, som var den virkelige Forfatter til det ominøse Brev, han havde faaet fra sin Hustru, og han var heller ikke i Tvivl om, at han ikke længere kunde lade sit Barn være i hendes, det vil sige i Baronens Magt. Uden altsaa at søge Tilladelse til at forlade sin Post, skyndte han sig hemmelig bort fra Kjøbenhavn og ilede til Berlin. Da han kom dertil, var hans Hustru tilfældigvis i Aftenselskab, og Elliot kunde strax føre Datteren bort,

uden at det blev bemærket. Mindre end 12 Timer efterat han var kommen til Berlin, var den lille Pige under paa- lidelig Ledsagelse paa Vejen til Kjøbenhavn. Elliot satte sig tillige i Besiddelse af sin Hustrus Breve, som gave ham fuld Bekræftelse paa hans Mistanke om Forholdet mellem hende og Fættren; han tilskrev denne et Brev, hvori han udtalte sit Ønske om at faa Lejlighed til at „straffe ham efter Fortjeneste“, og derpaa skyndte han sig tilbage til sin Post i Kjøbenhavn. Men det var ikke hans Agt at lade Sagen være endt hermed. Nu da han havde bragt Datteren i Sikkerhed, bad han sin Regering om Tilladelse til at foretage en Rejse til Berlin „for the arrangement of his affairs“, med andre Ord for at faa tugtet Kniphausen og blive formelig skilt fra sin Hustru. Kniphausen, som havde vakt almindelig Uvillie imod sig, var imidlertid rejst til Mecklenburg, hvor han holdt sig skjult; men Elliot opdagede hans Opholdssted, og trængte ind til ham, væbnet baade med Sabel og Pistoler og med en tyk Stok i Haanden. Han krævede strax Satisfaktion af Kniphausen, og da han ikke fik den, blev han ude af sig selv af Raseri, og slog sin Stok, saa tyk den var, itu paa sin Fjendes Skuldre. Nu var en Duel uundgaaelig, hvor nødig Baronens end vilde til den, og den fandt omsider Sted i Begyndelsen af Juli. Kniphausen viste sig ynkelig til det sidste; han gjorde hvad han kunde, for at Duellen skulde blive saa lidet farlig som muligt, og efterat de havde vexlet et Par Kugler, erklærede han, at naar En af dem blev saaret, var han villig til at gjøre Elliot en skriftlig Undskyldning. Dermed var Elliot tilfreds. Da Kniphausens tredie Kugle strejfede hans ene Høfte ganske let, fyrede han sin Pistol af i Luften, og modtog derpaa en Skrivelse af sin Modstander, som heri beklagede „d'avoir eu des tors envers lui“ og gjorde ham sin Undskyldning derfor. Dermed var Sagen endt, efter Alles Mening til Ære for Elliot. Naturligvis var det forbi med hans Ægteskab; han benyttede ogsaa sit Ophold i Berlin til at faa det hævet.

Efter disse stormfulde Scener trængte han til Ro, og det stille Liv, han kunde føre i Kjøbenhavn, var ham vel-

gjørende; Stadens venlige Omgivelser forekom ham yndige i Modsætning til den sandede Brandenburgske Slette, han havde forladt, og da han i Sommeren 1783 tog sit Ophold paa det smukke Landsted Christiansholm ved Strandvejen, var det ham, som om han var kommen til „*a haven of peace to a shipwrecked mariner*“. Ogsaa følte han sig meget tiltalt ved den Modtagelse, han fandt i flere af de fornemste Familier, navnlig hos Schimmelmans og Reventlows, og snart efter i A. P. Bernstorffs Hus. Der udviklede sig igjennem fælles æsthetiske Interesser et Samliv, som iblandt andet fremkaldte en livlig Correspondence imellem Grevinde Bernstorff og Elliot, da han i Aaret 1785 i nogen Tid opholdt sig i sit Fædreland*). Selv da Elliot senere tærnede stærkt sammen med A. P. Bernstorff, ser man ham i sine Breve til denne mindes hans Hustrus Venskab med Varme**).

Det var i Slutningen af Juliane Maries og Guldbergs Styrelsestid, at Elliots diplomatiske Virksomhed begyndte i Kjøbenhavn. Han havde kun været her kort Tid, førend han mærkede, at der var en stærk Opposition imod Regeringen, og allerede d. 14de April 1784 blev han Vidne til den bekjendte Regeringsforandring, der bragte Kronprinds Frederik i Spidsen for Regeringen med A. P. Bernstorff og Schack-

*) Se det karakteristiske, halvt engelske, halvt franske Brev fra Grevinde Bernstorff, som Lady Minto anfører S. 294—95.

***) I et Brev fra Gøteborg af 6te Oktbr. 1788, hvori han truer Danmark med Krig og tydelig insinuerer, at Bernstorff har ført ham bag Lyset ved „*une politique artificieuse et fausse*“, tilføjer han dog: „*je vous supplie de présenter mes plus sincères hommages à Madame de Bernsdorff, et de lui dire que je ne cesserai jamais de lui estre devoué. Je me flatte qu' Elle me rend à présent justice.*“ I et andet Brev fra Gøteborg af 10de Novbr. sender han Bernstorff Afskrift af et Par lettres secretes, som han havde tilskrevet Kronprinds Frederik og Prinds Carl af Hessen og tilføjer da: „*Si Votre Excellence les approuve je serai charmé qu' Elle les laisse lire à la comtesse Bernsdorff et au comte Schimmelman sous le sceau de secret. Je suis jaloux d'être connu de ceux que j'aime et que j'estime.*“ Disse Breve findes i Udenrigsministeriets Archiv i Pakke Nr. 1 Om Dansk Felttog i Sverige 1788—89.

Rathlou som sine nærmeste Raadgivere. Disse Forholds Udvikling fulgte han med stor Deltagelse. Som Frederik II's personlige Uven havde han havt Mistillid til Juliane Maries Styrelse, thi det var ingen Hemmelighed, at hun nærrede stor Hengivenhed og Beundring for den preussiske Konge, hvem Elliot endog ansaa for at være det danske Kabinets „deus ex machina“. Ved Regeringsforandringen tilfaldt derimod de udenrigske Sagers Ledelse A. P. Bernstorff, som vitterlig for 3½ Aar siden havde maattet vige sin Plads, fordi han havde for stor Sympathi for England; og ligesom andre Diplomater*) mente, at den engelske Indflydelse nu vilde blive meget stor i Kjøbenhavn, saaledes smigrede Elliot sig med Haabet om det samme. Om Kronprindsen selv havde han gode Tanker, fordi han var Søn af en engelsk Prindsesse, han roste hans „noble and easy carriage“, og fandt, at han lignede sine engelske Slægtninge. Det synes endog efter Lady Mintos Skildring, som om Elliot har vidst, hvad der var igjærde, inden Regeringsforandringen fandt Sted. Iblandt andet fortæller hun, at Bernstorff havde meddelt ham Planen om at bruge Kronprindsen til at styrte Juliane Marie, hvad der i saa Fald maa være sket skriftlig, da Bernstorff først kom til Kjøbenhavn, efterat Forandringen havde fundet Sted. Lady Minto meddeler overhovedet flere Smaatræk til denne Begivenheds Historie, som fortjene at stilles sammen med vore egne Efterretninger derom. Særlig mærkeligt er det at se, at Elliots Interesse for Planen gik saavidt, at han uden nogen Fuldmagt fra sin Regering bad en af Kronprindsens Fortrolige, der talte med ham om den paa-tænkte Forandring, sige til sin unge Herre, at han var rede til at træde aabent op til hans Forsvar, hvis Modpartiet vilde prøve paa at forsvare sig ved voldsomme Midler. Da der netop laa nogle engelske Skibe paa Kjøbenhavns Rhed, haabede han i deres Mandskab at kunne finde god Hjælp til en saadan Optræden. Der er efter hele Elliots Personlighed

*) Depesche fra den svenske Kommissionssekretær v. Scheven til Gustav III af 10de Juni 1784 (i det svenske Rigsarchiv).

ingen Tvivl om, at han vilde have holdt Ord; men heldigvis behøvedes det ikke; det vilde unægtelig ogsaa have været et eget Optrin i den diplomatiske Historie. De nærmest følgende Aar gik rolig for Elliot; noget stort politisk Spørgsmaal havde han ikke at forhandle, det vigtigste var en Plan til et Ægteskab imellem Kronprinds Frederik og en engelsk Prindsesse, en Sag, hvorfor han synes at have interesseret sig meget, men som dog ikke blev til Noget, da den mødte Hindringer hos den engelske Regering*). Men medens det var Elliots Ønske, at Danmark-Norge vilde slutte sig nøje til Englands Fane, udviklede Forholdene sig snart paa en saadan Maade, at han maatte komme til at støde alvorlig sammen med Regeringen i Kjøbenhavn, da denne nemlig optraadte imod Gustav III under hans Krig med Rusland 1788.

I den nærmeste Tid, førend dette Sammenstød begyndte, havde Elliots personlige Forhold til det svenske Gesandtskab i Kjøbenhavn ingenlunde været godt. Han følte sig fornærmet ved, at Chefen for dette, Baron Sprengtporten var bleven gjort til Ambassadør af Gustav III og derfor ifølge den almindelige diplomatiske Etiquette nød større Æresbevisninger end de andre Magters Gesandter, der ikke havde saa høj Rang. Sin Uvillie viste han paa en for det svenske Ge-

*) Lady Minto taler ikke herom; men i den Bülow'ske Manuskript-samling i Sorø Pakke 68 II og imellem Schack-Rathlous efterladte Papirer, der opbevares paa Ravnholt i Fyen, findes flere Breve derom imellem Elliot, Johan Bülow og Schack-Rathlou. I et af disse Breve af 29/8 1785 skriver Elliot som dengang opholdt sig en kort Tid i London, til Schack-Rathlou: „*Je suis reellement attaché à Votre pays, j'aime mieux être au Danemarck qu'à toute autre cour*“. I et andet Brev til Samme dateret London 3/10 1785 hedder det: „*On me soupçonne un peu ici d'être fort partial en parlant de la belle Zelande. Il est vrai, que je ne scaurois disconvenir, que les bontés de mes amis pour moi n'ont pas été sans effet et que je suis partisan trop zélé de leur pays pour ne pas contredire avec chaleur à toutes les jaussetés que plusieurs voyageurs étrangers ont repandu en Europe relativement à Copenhague*“. Med Hensyn til Ægteskabssagen jvfr. ogsaa et Brev fra

sandtskab følelig Maade*). Men dette blev naturligvis betydningsløst, da den engelske Regering netop nu nærmede sig Sverige. Fjendtlighedsindet som den paa denne Tid var imod Rusland, ønskede den Intet hellere end at hindre dette fra de Udvidelser, som det truede med at vinde paa Tyrkiets Bekostning. Da Gustav III derfor under sit Ophold i Kjøbenhavn i Efteraaret 1787 lod sin Kabinetssekretær v. Asp tale til Elliot om, hvorvidt England vilde staa ham bi i hans Planer om at stække Vingerne paa Rusland, udtalte Elliot sig med stor Iver for en Forbindelse imellem England, Danmark og Sverige, der da tillige skulde slutte sig sammen med Preussen og med forenede Kræfter tømme Ruslands Erobringslyst**). Elliot, som selv tidligere havde kæmpet i den russiske Hær imod Tyrkerne, havde aabenbart nu Ordre til at modarbejde Rusland, hvad han gjorde med Lidenskab, og ligesom hans Udtalelser til v. Asp bidroge til at Gustav III haabede paa at kunne faa Støtte hos England, hvis han brød med Catharina II, saaledes ser det ogsaa ud, som om Elliot i den nærmest følgende Tid har arbejdet paa at drage Danmark-Norge bort fra Rusland. Men dels ansaa den dansk-norske Regering sig for bunden ved Alliancen af 1773, dels satte den endnu Pris paa denne som et godt Værn for sig selv, og det synes derfor, som om A. P. Bernstorff og Elliot allerede nu begyndte at komme paa en spændt Fod med hinanden***). Endnu stærkere fik Elliot Lejlighed til at

Dorothea Biehl til Bülow af 19/1 1786 (Manuskriptsaml. i Sorø Pakke 47).

*) Se flere af Sprengtportens Depescher fra Slutningen af 1787 og Begyndelsen af 1788. Ved Siden af Sprengtporten, men med lavere Rang fungerede D'Albedyll som Gesandt.

***) Gejer: Gustaf III's efterlemnede papper 3die del. 2 afd. S. 204—206.

***) Se Depesche fra den danske Chargé d'aff. i London Schönborn af 8de April og Bernstorffs Svar derpaa af 23de April 1788. I dette klager Bernstorff over, hvorledes Elliot bidrager til at „*brouiller les affaires. Je m'en plaindrois, skriver han, davantage si sa santé absolument derangée n'influoit sur son humeur*“. Han er derfor mere tilbøjelig til at føle Medlidenhed med Elliot end Vrede imod ham.

modarbejde Rusland, da Catharina II i Sommeren 1788 opfordrede den dansk-norske Regering til at yde hende den Hjælp, som hun ifølge Traktaten af 1773 havde Ret til at kræve.

Om de Begivenheder, der nu fulgte, Elliots Rejse til Sverige i Slutningen af September og hans Mægling imellem de skandinaviske Riger, har Lady Minto meddelt adskillige Træk, væsentlig hentede fra Elliots Breve og Depescher og hvoraf flere ere i høj Grad karakteristiske. Elliot viser sig her stedse i et meget smukt Lys; men hvor meget man end maa indrømme, at han handlede med stor Energi, at han hjalp Gustav III ud af en farlig Forlegenhed, og at han ene lod sig lede af Iver for at skaffe Fred imellem Danmark-Norge og Sverige, kan man dog næppe fuldstændig stole paa den Fremstilling, der er givet efter hans Papirer^{*)}. Man kan ikke værge sig imod Indtrykket af en vel stor Selvfølelse i Elliots Syn paa, hvad han udrettede, naar han f. Ex. i et Brev skildrer Gustav III's Stilling som fuldstændig haabløs, da han den 29de Septbr. traf ham i Carlstad, naar han fremhæver, hvorledes Gustav III sammenlignede sin Stilling med Jakob II's, dengang denne var bleven nødt til at flygte fra England og opgive sit Rige, men hvorledes han da selv tillidsfuldt udrød: „*Sire, pretez moi votre couronne je vous la rendrai avec lustre*“, eller naar han udtaler, at det ene skyldtes hans egen djærve Optræden, at Sverige ikke blev udsat for at blive delt imellem Danmark og Rusland, en Fare, som kun en heldig Krig fra fremmede Magters Side bag efter kunde have fjernet. En saadan Fare existerede i Virkeligheden ikke; i det mindste er det en Kjendsgjærning, at den danske Regering slet ikke ønskede nogen Formindskelse af Sveriges Landomraade^{**}).

*) En enkelt positiv Fejl begaar Lady Minto ved at lade Elliot paa sin Rejse komme til Stockholm.

***) I min S. 679 anførte Afhandling om Danmarks Politik under den svensk-russiske Krig 1788—90 p. 59—60 har jeg anført Beviser herfor. Det stemmer godt hermed, naar den svenske Gesandt d'Albedyhll i et Brev af 27de November 1788 til Kabinetssekretæren v. Asp (i det svenske Rigsarchiv) omtaler en Samtale, han havde havt med Bernstorff, hvori denne havde fremhævet, at det

Men Elliot bedømte i det Hele den danske Politik under disse Forhold skjævt.

Det hedder saaledes hos Lady Minto (S. 303) at Danmark under de Forhandlinger, der gik forud for Konflikten „never gave the slightest intimation of those articles in the treaty of 1773 by which she was bound to lend military aid to Russia if attacked in the north, and this concealment gave rise to a charge of treachery which was subsequently brought by the king of Sweden against the Prince Royal, and with some semblance of justice.“ Vistnok er det muligt, at Lady Minto her har brugt sin Kilde unøjagtigt; men man fristes dog til at antage, at det er Elliots Synsmaade, hun gjengiver. Det er derfor nødvendigt at afvise denne Beskyldning som uberegtiget. Jeg har allerede andensteds*) fremhævet Vidnesbyrd om, at den dansk-norske Regering ikke havde ladet Gustav III være ubekjendt med, at den maatte hjælpe Rusland, hvis han angreb det, og jeg skal nu hertil føje, at det svenske Gesandtskabs Rapporter fra Kjøbenhavn til Gustav III vidne om det Samme**). D'Albedyhll betoner vistnok stærkt Danmarks Ulyst til at blande sig i Striden, og mener at det heller ikke har Evne til at udfolde nogen Kraft; men allerede først i Maj 1788 fremhæver han, at hvis Sverige angriber Rusland, indtræder Casus foederis for Danmark; han omtaler den 1ste Juni, at det er den almindelige Mening „härstädes“, at Gustav III vil være agresseur og at Danmark maa yde sin traktatmæssige Hjælp; og han gjør den 8de Juni opmærksom paa, at Bernstorff med Hensyn til den Holdning, Dan-

laa i Danmarks Interesse, at der blev sluttet Fred „då det ej convenerar oss hvarken att ännu vidare upoffra oss för Ryssland, ehuru väl våre Tractater det medjöra, eller at bidrage till Sveriges fall, som sent eller bittida skulle entrainera vårt eget ehuru väl icke alla torde tro oss antingen nog kloke at detta inse eller nog hederlige at emot Sverige hysa oegennyttiga tankar och föra ett upricktigt tungomål“.

*) I min ovenfor anførte Afhandling S. 48 og 62.

**) Disse har jeg først i Esteraaret 1869 havt Lejlighed til at undersøge i det svenske Rigsarchiv.

mark vil indtage, siger det samme som hidtil. „Blir *E. Kgl. Maj agresseur*, skriver han, *då upfyllar Danmark sina bekanta förbindelser, både svagt och ogjerna, det förra emedan förmågan, det sednare emedan goda viljan fattas*“. Han raader stedse til ikke at blotte den norske Grændse. Heller ikke for andre Magter havde Regeringen i Kjøbenhavn skjult sine Forpligtelser. Den preussiske Gesandt Rhode fortalte i Juni-maaned Sprengtporten, at den danske Regering havde opfordret Preussen til at mægle mellem Rusland og Sverige, da det truede med Krig „*uti hwilcket Danmark sågo sig tvungen ifall det utbrusto att i anseende till sine med Ryssland ägande förbindelser deltaga*.“*) Hvor lidt endelig selve Elliot var ubekjendt dermed, viser en Depesche fra d'Albedyhll af 20de Juli, hvori han udtrykkelig meddeler, at Bernstorff har sagt til Elliot, at „*Danmarks ägande förbindelser med Ryssland voro mycket vidstraktare än det i allmänhet syntes förmodas och af E. Kgl. M. förudsattes*“. Ingen kan være i Tvivl om, at d'Albedyhll har dette fra Elliot. Noget blev ganske vist holdt skjult fra dansk-norsk Side, det var, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade Traktaten forpligtede Danmark til at hjælpe Rusland; men derom havde Regeringen i Kjøbenhavn heller ikke Ret til at tale, da Traktaten var hemmelig**).

Ogsaa senere, da Elliot rejste over til Sverige for at mægle, skal Bernstorff efter Lady Mintos Fremstilling have „*acted a very insincere part*“ (S. 305); han skal under sine Samtaler med Elliot umiddelbart før dennes Afrejse have ført et Sprog, hvis Maadehold stod i stærk Strid med det norske Korpses Fremrykken i Sverige saa Dage efter (S. 310). At Lady Mintos Fremstilling her nøjagtig gjengiver Elliots Opfattelse, er klart af et andet Bidrag til Mæglingens Historie, der i den seneste Tid er fremkommet, nemlig i en

*) Depesche fra Sprengtporten af 26de Juni 1788.

***) Da derfor Sprengtporten i Slutningen af Juli bebrejdede Bernstorff, at han ikke tidligere havde talt om, hvorvidt Danmarks Forpligtelser gik, svarede Bernstorff, at han ikke havde havt Ret til at udtale sig om Traktatens hemmelige Artikler. (Depesche fra Sprengtporten af 31te Juli 1788).

Anmeldelse af min ovennævnte Afhandling, der er undertegnet J. H:s og findes i Nordisk Tidskrift för Politik, Ekonomi och Litteratur. Maj 1869. S. 305—13. Den sagkyndige Anmelder har her meddelt nogle Uddrag af Elliots Depecher, som han har undersøgt i Englands „Foreign Office“. Disse vise dels, at Elliot ansaa sig for bedragen af Bernstorff, dels indeholde de et nyt Vidnesbyrd om hans Mistanke imod den dansk-norske Regerings Hensigter, idet man ser, at han tiltroede den at hige efter at erobre Göteborg. Det fremhæves ogsaa i Anmeldelsen, at Elliot til Trods for sin Højagtelse for Bernstorffs Elskværdighed som Privatmand nærede Mistillid til ham som politisk Personlighed, og at han i den Henseende støttede sig til mange Aars Erfaring. Hvad nu for det første denne almindelige Dom angaar, da kan man vistnok, uden at træde Elliot for nær, slaa en Streg derover. Elliot er altfor stærkt et Stemningsmenneske og Skarphed et altfor gennemgaaende Træk ved hans Domme om Andre, til at man kan lægge Vægt paa dem, naar de ikke støttes af andre Vidnesbyrd. Det er vel værdt, som et Bidrag til Forstaaelsen af hans forunderlig urolige Personlighed og det Upaalidelige ved hans Udtalelser at lægge Mærke til, hvorledes d'Albedyhl dømt om ham i Slutningen af 1787, da han af Gustav III havde faaet Befaling til at nærme sig til ham. Elliot, skriver han da til Gustav III, er en farlig Mand. Han har alle de Talenter, der formaa at opmuntre os til at vise ham Tiltro; men han gjengjælder denne saa slet, at jeg aldrig vilde driste mig til paa egen Haand at vise ham nogen. Han kan aldrig tie med Noget, som man betror ham. Derimod gjør han sig ikke den ringeste Samvittighed af at fordreje Sandheden, overdrive og endog opdigte, forsaavidt det kan passe med hans eget Syn paa Forholdene i Øjeblikket. Hans Lune skifter med hver Dag, og eftersom det forandrer sig, benytter han den Fortrolighed, der er vist ham, enten til Gavn eller til Skade for den, som har betroet ham Noget, idet han pynter derpaa efter eget Tykke. Ingen i hele corps diplomatique stoler paa ham. Til Nogle siger han, at han

af al Magt har arbejdet for Sverige, til Andre, at han af al sin Evne har modarbejdet Eders Majestæts Planer. — D'Albedyhl fraraader derfor at vise ham nogen Tillid*).

Selv om nu ogsaa Adskilligt i dette lidet tiltalende Billede sandsynligvis er fordrejet, og man overhovedet maa være varsom ligeoverfor Diplomaternes Udtalelser om hverandre, saa kan man dog ikke ganske vrage en Dom, der netop i et vigtigt Øjeblik udtales som Motiv for ikke at vise Elliot Tillid. Ovenikjøbet er der fra de Begivenheders Tid, hvormed vi have at gjøre, stærke Vidnesbyrd om dennes paafaldende Mangel paa Besindighed i sine Udtalelser. Naar han i Sommeren 1788 talte med de svenske Diplomater, brød han, som tidligere havde erklæret Schack-Rathlou, at han elskede Danmark, fuldstændig Staven over de Danske**); da han i Begyndelsen af Oktober kom til Hovedkvarteret ved det norske Korps for at forhandle om en Vaabenstilstand, talte han her med „Had, Foragt og Afsky“ om det svenske Folk***); og har han dømt skarpt om Bernstorff, saa har han talt endnu langt værre om Gustav III, hvem han endog i det dansk-norske Hovedkvarter skildrede som „un prince diabolique“, der kunde falde paa at bruge Dolk og Gift for at rydde Kronprinds Frederik eller Carl af Hessen afvejen†). Hvad Vægt kan man lægge paa en Mands Domme, der bruger en saa saftig Kolorit? Man fristes fremdeles til at spørge, hvad det var for „mange Aars Erfaring“, der skulde have lært Elliot, at Bernstorff manglede politisk Ærlighed. Det var jo først efter April 1784, at de vare komne i nær Berøring med hinanden. Ogsaa fortjener det vel at

*) Depesche af 23de November 1787.

***) Depesche fra d'Albedyhl af 13de Juli 1788.

****) Brev fra Carl af Hessen til Bernstorff af 9de Oktbr. 1788 (Udenrigsministeriets Archiv).

†) Brev fra Johan Bülow til Bernstorff, dateret Kongelf 9de Oktbr. 1788 (Manuskriptsamlingen i Sorø 85 A. 33), og fra Avemann, Sekretær i Udenrigsministeriet, til Bernstorff af 5te Novbr. 1788, dateret Udevalla (i Udenrigsministeriets Archiv).

fremhæves i Modsætning til denne Dom, hvorledes andre Diplomater fra hin Tid have dømt om Bernstorff, baade Elliots egen gode Ven, den tydsk-østerrigske Gesandt Marquis d'Yves*), og de svenske Diplomater, som i Aarene førend Sammenstødet 1788 stedse i de stærkeste Udtryk tale om Bernstorffs Aabenhed, Redelighed og Mangel paa Lyst til at bruge Intriguer, og af hvem i det mindste den ene, nemlig d'Albedyhll, ogsaa senere med Varme har udtalt sin Højagtelse for Bernstorff**). Ja man fristes til at tro, at heller ikke Elliot for Begivenhederne i 1788 har anset dennes politiske Uærlighed for meget farlig. I det mindste ser man ham endnu i December 1787 fremhæve for d'Albedyhll, at omend Bernstorff viste sig temmelig forbeholden i sine Ytringer om Stillingen til Gustav III, saa var han dog den, man bedst kunde stole paa af de danske Statsmænd, da han var den samvittighedsfuldeste og paalideligste af dem***). Der maa utvivlsomt mere til for at fælde Bernstorff som politisk Charakter end en enkelt Udtalelse af Elliot, der formodentlig skriver sig fra en Tid, da de vare komne i Strid med hinanden. Hvad Hr. H:s anfører som Støtte for denne Dom af Elliots Depecher, er næppe istand til at give den Vægt.

Men for at komme til den egentlige Anklage fra Elliots Side, hvorvidt stod Bernstorffs Handlemaade i Strid med hans Udtalelser under hans sidste Samtaler med Elliot, inden denne rejste til Sverige? For det Første, hvad blev der sagt i disse Samtaler? Bernstorff har selv lagt stor Vægt paa dem, saaledes at han baade aflagde et Referat derom for Kongen i Statsraadet, og indgik med en formelig Forestilling i Anledning af dem†). Ifølge dette Referat fandt den første Samtale, hvorpaa man kan tænke, Sted den 16de

*) Geheime Hof- und Staatsgeschichte Dänemarks. Germanien 1790 S. 31 (*Er hållt, was er verspricht, nnd verspricht daher nicht leicht o. s. v.*).

***) Recueil de mémoires etc. par d'Albedyhll tome I. (Stockholm 1798) S. 265—67.

***) Depesche fra d'Albedyhll af 20de Novbr. 1787.

†) Dette Aktstykke findes i Udenrigsministeriets Archiv.

Septbr. 1788. Elliot fremsatte det her som Englands og Preussens Fordring „*dass Dänemark jetzt keine weitere Schritte thun und die Friedens Unterhandlung dadurch nicht erschweren möge, im gegen(ge)setzten fälle würde er durch eine oeffentliche Proclamation alle Schweden auffordern den Muth nicht fallen zu lassen, da sie der gewissen Unterstützung von England und Preussen sich getrösten konnten*“. Det kom derpaa til en temmelig skarp Forhandling, hvorunder Bernstorff erklærede „*dass Dänemark gewiss nichts mehr wünsche als den Frieden erhalten zu sehen: dass man aber die Erhaltung und Bestätigung desselben nicht von ihm sondern von den im Kriege begriffenen Höfen als an dem rechten Orte suchen müsse; dass seine bereits am 19 Aug. *) seinem Alliirten überlassene Truppen nicht mehr als die seinigen sondern als russische anzusehen seyen, dass nur ein Friede oder ein in Petersburg getroffener Waffenstillstand sie unthätig machen könne*“. Da Samtalen havde varet i nogen Tid, blev Elliot efter Bernstorffs Referat roligere, og han endte med blot at fremsætte „*die allgemeine Bitte, dass soviel möglich Dännemarks Maasregeln nicht übertrieben werden und weder den Plan Schweden von unserer Seite anzufallen noch eine zu grosse Furcht angefallen zu werden verrathen möchte. Ich versprach hiezu das meinige so viel möglich seyn würde beyzutragen, und Herr Elliot neue Instructionen erwarten zu wollen*“.

Den følgende Dag kom Elliot igjen til Bernstorff, men denne Gang sammen med den preussiske Gesandt Grev Rohde „*der den Abend vorher einen Courier von Berlin erhalten hatte*“. De udtalte da begge det Ønske „*dass Dännemarks Theilnehmung aufgeschoben werden möchte, fügten ebenso starke Versicherungen der Freundschaft so wohl für Dänemark als Russland in lebhaften Ausdrücken hinzu . . . Ich antwortete, skriver Bernstorff derom, ohngefär auf gleiche Art als ich dem*

*) Paa denne Dag var den Deklaration udstedt, hvorved den dansk-norske Regering erklærede i Kraft af Traktaten af 1773 at ville stille en Del af sine Tropper og Skibe „*à la libre disposition de l'impératrice de Russie*.“ (Eggers: *Denkwürdigkeiten aus dem Leben des Grafen A. P. v. Bernstorff*. Aktstykke Nr. XXXIII).

Herrn Elliot gethan hatte und setzte hinzu, dass mein Bericht an Ihre Maj. von der gestrigen Unterredung und die darüber eben erhaltenen Befehle mich im Stande setzten Ihnen und Ihren Höfen im Namen des Königes zu antworten: dass Ihre Majestät mit einer wahren und aufrichtigen Vergnügung den Ernst sähe, mit welchem zwey Mächte, die sein ganzes Vertrauen besaßen, sich der Sache des Friedens, die auch die seinige wäre, annähmen, dass er dieselbe aus allen Kräften befördern und unterstützen würde, und dass wenn es gleich nicht in seiner Macht stünde und auch nicht stehen könne, den an Russland bereits seit 4 Wochen überlassenen Truppen, solche suspensorische Vorschriften zu geben, di emit seiner bekannten Verbindung, mit allen seinen Erklärungen und mit der Natur der Sache streiten würden, so gäbe derselbe König sein Wort, dass alle Folgen seines Schrittes nicht allein den Frieden nicht aufhalten oder hindern sondern vielmehr befördern sollten, und hatte dieses in seiner letzten Erklärung) bereits hinreichend zu erkennen gegeben, da er dasselbe was so völlig wahr sey, selbst an Schweden zu(ge)sagt, dass nämlich Dännemark, so lange es bloss Hülfsstruppen gäbe, kein anderes Interesse als eine schleunige Wiederherstellung des Friedens haben könne, da Russland sich bereits erklärt keine Eroberung machen zu wollen also nichts mit Dänemark zu theilen habe, dieses auch kein Recht zu Entschädigung in dem Traktat mit Russland von demselben erhalten. Hiemit schienen die Gesandten ziemlich zufrieden zu seyn. . . . Samtalen var overhovedet endt ret venskabeligt, og Elliot havde ogsaa udtalt sig „weit freundschaftlicher als vorher“, da han om Aftenen tredie Gang kom til Bernstorff og sagde ham, at han nu stod i Begreb med at rejse over til den svenske Konge „um den Punkt seiner Verhältnisse mit Frankreich aufzuklären und mit Gewissheit zu wissen, wie weit sie (s: England og Preussen) auf ihn bauen könnten.“*

Med dette Referat stemmer, hvad Bernstorff ellers i Breve og Depescher har meddelt om Forhandlingerne. Allevegne paastaar han bestemt at have afslaaet Fordringen

*) Den ovenfor nævnte Deklaration af 19de Aug.

paa at standse det norske Korpses Fremrykken i Sverige, og at han kun har lovet ikke at ville gjøre flere Skridt i krigersk Retning, men at ville arbejde for at der blev sluttet Fred saasnaart som muligt. Imidlertid Intet er almindeligere, end at Resultatet af en mundtlig Forhandling opfattes forskjellig af dem, der have ført den, og det vilde derfor i og for sig ikke kunne undre, om Elliot og Bernstorff ikke ganske havde det samme Indtryk af, hvad der var sagt. Undersøger man nu, hvad Elliot har meddelt om Samtalerne *), da fortæller han, at Bernstorff under Forhandlingen den 17de Septbr. efter hans og den preussiske Gesandts Begjæring lovede at sende et Ilbud til Prinds Carl af Hessen, der var Chef for det Korps som skulde rykke ind i Sverige, og til Kronprindsen, der som Frivillig opholdt sig ved dette Korps, for om muligt at formaa dem til for Øjeblikket at afholde sig fra alle Fjendtligheder imod Sverige, dog med Tilføjelse af, at han ikke vidste, om Prindsen vilde føje sig efter hans Ønske. Her er en Forskjel i Opfattelsen, der vanskelig kan bortraisonneres; men man kan dog næppe antage, at Bernstorff, som i sit Referat meddeler Statsraadet det officielle Svar, han i Kraft af en forudgaaende Statsraadsbeslutning har givet Elliot og Rhode, i Virkeligheden ikke havde afgivet dette men et andet, som stod i bestemt Strid dermed. Er det dog ikke langt rimeligere at tro paa en Misforstaaelse fra den modsatte Side**)? Der er saa meget mere Grund hertil, som Elliot selv et andet Sted fortæller***), at under hans sidste Samtale med Bernstorff havde denne flere Gange udtalt, at hele Hensigten med de norske Troppers Indtrængen i Sverige paa en saa vidt fremskreden Aarstid og i en saa ufrugtbar Egn var at gjøre en Demonstration, ved hvilken Danmark kunde anses for at have opfyldt, hvad der gjaldt for at være dets Pligt imod Rusland. Der er altsaa ikke mere Tale om noget Løfte fra Bernstorffs

*) I Anmeldelsen i Nordisk Tidsskrift S. 310.

***) Det bør maaske ogsaa nævnes, at medens Bernstorffs Beretning er afgivet allerede den 19de Septbr., ere de Depescher, hvori Elliot taler om Forhandlingen, fra November.

***) Nordisk Tidsskrift S. 311.

Side om at søge at hindre Indrykningen paa svensk Grund; Elliots Opfattelse af Bernstorffs Standpunkt stemmer her ikke ilde med dennes egne Ord derom.

Idet jeg altsaa maa fastholde, at man er uberettiget til at sigte Bernstorff for at have givet et falsk Referat af sine Samtaler med Elliot, bliver det næste Spørgsmaal, hvorvidt hans Ledelse af den dansk-norske Stats Politik i den nærmestfølgende Tid stemmede med hans Ytringer i disse Samtaler. Jeg har andensteds*) fremhævet, hvorledes han i det Hele søgte at lade Danmarks Deltagelse i Krigen blive saa ringe som vel muligt. Men efter hvad han havde hørt af Elliot og Rhode, maatte Ønsket derom blive endnu mere levende, og man ser ham derfor netop paa Grund af denne Forhandling foreslaa i Statsraadet som det, man havde at gjøre: *„Allezeit seiner bis jetzt beobachteten Mässigung nicht allein treu zu bleiben, sondern dieselbe wo möglich noch in ein helleres Licht zu stellen und nichts zu thun, woraus ein festgesetzter Plan Schweden zu unterdrücken, und von der jetzigen Unbesonnenheit des Königes Gebrauch machen zu wollen, beweisst werden könnte. Zwar die Einrückung des Auxiliair Corps in Schweden zu bewerkstelligen, da die Freundschaft von Russland, die Treue des gegebenen Wortes und die Ehre von Dännemark davon abhängt, aber keine besonders grosse Absicht, die doch ohne wesentlichen Vortheil für Dännemark bleiben würde, durch vieles Blut und durch grossen Aufwand zu erkauffen. Zwar mündlich in Schweden den Einwöhneren ihre wahre Lage, die wahren Verhältnisse und Ursache des Krieges vorzustellen, aber sich darüber aller schriftlichen und oeffentlichen Erklärungen, proclamationen und dergleichen zu enthalten. Bey der grossen Wahrscheinlichkeit des Friedens oder wenigstens eines Waffenstillstandes keine grosse Anstrengung weder zu Vertheidigungs Anstalten noch zu Angriffsplanen anzuwenden“*. Denne Forestilling blev approberet af Kongen; den viser forhaabentlig klart, hvor langt det var fra, at Bernstorff tænkte paa at handle imod sine Ord til Elliot.

*) Min ovennævnte Afhandling S. 59 f.

Det er fremdeles værdt at lægge Mærke til, hvorledes Bernstorff søgte at dæmpe Krigsiveren hos Carl af Hessen og Kronprindsen. Den sidstes militære Lidenskab var almindelig bekjendt, og Prindsen af Hessens hele Holdning tydede paa, at han drømte om at spille en Rolle som Hærfører. Bernstorff havde netop i de første Dage af August faaet et Brev fra Carl af Hessen, som heri udviklede, hvad der efter hans Sigende var Kronprindsens Synsmaade; derefter skulde Danmark, da det ikke kunde undgaa at tage Del i Krigen, gjøre det med sin hele Styrke, men saa ogsaa kræve store Subsidier af Rusland og „*en même tems la garantie de provinces à conquérir et gagnées sur l'ennemi commun*“*). Hvis Kronprindsen virkelig har havt slige vidtgaende Tanker, har han maattet opgive dem under Forhandlingerne i Statsraadet i Kjøbenhavn den 18de August, som han overværede, og hvor Bernstorff satte sin Mening igjennem, at der kun skulde ydes Rusland en mindre Hjælp, og at det stred imod Danmarks og Norges Tarv at gaa til det yderste imod Sverige. Men hvorledes Bernstorff dog endnu herefter nærede Ængstelse for, at Kronprindsen og Prindsen af Hessen skulde gaa for vidt, kan man se af et Brev fra ham til Schack-Rathlou**) af 16de September, hvori det iblandt Andet hedder:

*) Brev af 29de Juli 1788, hvortil Koncepten findes i den Soranske Manuskriptsamling 85 A. Nr. 11.

**) Dette Brev hører til den interessante Samling af Schack-Rathlous efterladte Papirer, som findes paa Ravnholt i Fyen, og som Pastor Crone i Herrested har den Fortjeneste for kort Tid siden at have lagt Mærke til. Imellem de Papirer af denne, som jeg ved Ejeren, Kammerherre Schestedt Juuls Liberalitet har havt Lejlighed til at benytte, findes ogsaa en talrig Mængde Breve fra A. P. Bernstorff til Schack-Rathlou. De give et fyldigt Indtryk af, hvorledes disse to Mænd til Trods for den betydelige Meningsforskjel, der vitterlig var imellem dem om flere vigtige Sager, betragtede hinanden med Højagtelse og Tillid. Navnlig efter at Sch.-R. i 1788 var udtraadt af Statsraadet og havde taget stadigt Ophold paa Rathlousdal i Jylland, skrev Bernstorff ham idelig til, naar vigtige Spørgsmaal satte hans Sind i Bevægelse, og for-

„*J'avoue que le voyage du Prince Royal en Norvege et Pardeur militaire de ce prince est tout ce qui me tourmente le plus. Votre Excellence sent ce que je dois penser à cet egard, mais le coeur d'autres n'est pas entre mes mains et je le crois même de mon devoir à dérober mes inquietudes au public et même au cercle dans lequel je vis*“.

Derpaa fortæller han om Englands og Preussens Ivær for at forhindre Danmarks Deltagelse i Kampen og tilføjer da: „*Rien n'a été plus difficile que de les arreter: je me flatte d'y avoir reussi en partie, mais il a fallu et il faut encore des menagements certains pour cet effet, et je ne suis pas toujours bien secondé pour reussir*“.

Efter Samtalerne med Elliot og Rhode maatte det selvfølgelig blive særlig vigtigt for Bernstorff at dæmpe Krigsiveren hos Prindserne, og han skrev dem derfor gjentagne Gange til netop i dette Øjemed. I flere Breve til Kronprindsen hævder han saaledes Nødvendigheden af at tage Hensyn til England og Preussen. „*Je ne parle pas, skriver han blandt Andet**)*, contre une entrée de nos troupes en general, mais contre tout plan étendu et surtout contre des préparatifs si ruineux pour le pays*“.

Faa Dage efter hedder det endnu mere indtrængende, at der er „*necessité absolue* for at *mettre le plus grand menagement à nos préparatifs en Danemarck. Le bien evident de l'état doit l'emporter sur toute autre consideration*“ (**). Men mest uforbeholdent udtaler han sig dog i sine Breve til Carl af Hessen, der som Chef for den paatænkte Expedition var ansvarlig for, at denne ikke fik et større Omfang, end der var paatænkt. Det er utvivlsomt bestemte Ord, naar han den 16de Septbr. (***) skriver til Prindsen: „*J'ose faire la priere instante à Votre Altesse de ne pas agrandir nos plans et de ne pas presser ceux qui suppo-*

talte ham med den største Fortrolighed, hvorledes han opfattede dem.

*) Brev af 18de Septbr. (Udenrigsministeriets Archiv.)

**) Brev fra en af de sidste Dage i Septbr. (smstds). Smlgn Brevet af 27de Septbr. i den Soranske Manuskriptsamling 85 A. 127.

***) Udenrigsministeriets Archiv.

sent que nous avons une guerre ouverte avec la Suède*). Je me flatte encore que nous n'en aurons pas, et nos forces ne suffisent absolument point à des mesures trop étendues, mais outre cette considération qui cependant est très décisive, le Danemarck est certainement exposé à un fort grand danger, si on avoit la moindre défiance dans la vérité de nos assertions que la paix est le but de nos mesures. Ce n'est que par là que je desarme les cours d'Angleterre et de Berlin. Le plus grand ménagement est nécessaire et mon devoir et ma conscience me forcent de m'opposer absolument à tout ce qui y contrediroit⁶⁶. Ganske overensstemmende hermed hedder det i et Brev af 30te Septbr.: „Nous n'avons aucun moyen de prévenir des discussions avec les cours de Berlin et de Londres que par une modération parfaite et de nos vues et de nos opérations militaires. Nous pouvons défendre la mesure d'entrer en Suede par notre devoir, notre honneur et même par la que cela doit faciliter aux mediateurs le succes pres du roi de Suede, mais je suis entiere-ment persuadé que nous n'osons pas aller au dela et que ce seroit aussi peine et depenses perdues puisque cela ne nous procurera rien à la paix et cette considération est si forte qu'elle me paroît decisive. Mon devoir me force par consequent d'estre dans ce moment de l'opinion que même une entreprise sur Gothenbourg ne seroit plus de saison malgré tous ses cotés d'ailleurs si avantageux et si evidents⁶⁶.

Hvorlidt Bernstorff i denne Tid gjorde sig store Forventninger om, hvad der skulde kunne udrettes ved Expeditionen, ser man maaske tydeligst af et Brev fra ham til Schack-Rathlou af 20de Septbr. Her skriver han nemlig: „Je doute que nos troupes pourront entrer en Suede avant le 1^r Octobre . . . Nos succes, s'ils existent seront toujours plus brillants qu'utiles. Le grand but, celui de degager la Russie

*) Det maa erindres, at naar den dansk-norske Regering kun holdt sig til at staa Rusland bi med et ved en defensiv Traktat fastsat Auxiliærkorps, kunde den efter de Tidens Folkeret gjøre Paa-stand paa ikke at blive betragtet af Sverige som krigførende Magt.

est déjà obtenue“. Giver Alt dette ikke et fyldigt Indtryk af det store Maadehold i Bernstorffs Synsmaade, og af at han med Grund kunde tro ikke at handle i Strid med sine Udtalelser til Elliot og Rhode?

Det er endelig klart, at Elliot selv i Begyndelsen ikke undrede eller forargede sig over det norske Korpses Indrykken i Sverige. De Breve, han efter at have opsøgt Gustav III i Sverige og faaet ham til at modtage den engelsk-preussiske Mægling, tilskrev baade Bernstorff og Prindsen af Hessen*), indholde ikke et Ord, der tyder paa nogen Harme derover. Han er endog villig til at indrømme Prindsen at maatte holde en Landstrækning i Sverige besat og skriver i en meget venskabelig Tone: „*Si je puis obtenir du roi de Suede d'accorder les memes avantages aux troupes de Votre Altesse pendant la durée de l'armistice que l'imperatrice auroit eu raison d'attendre par des victoires et par l'effusion du sang, l'armee de Votre Altesse aura parfaitement rempli sa tache et n'aura pas moins contribué à soutenir les interets de la Russie que par des combats. Ainsi Monsgr. permettez que je vous demande vos conditions*“. Men herpaa fik han et Svar, der overraskede ham. Prindsen bad ham nemlig ikke blot om at oversende et Brev til Bernstorff, hvori Vaabenstilstandsspørgsmaalets Afgjørelse henstilledes til Regeringen i Kjøbenhavn, men skrev tillige til ham, at, da han allerede havde ladet Göteborg opfordre til Overgivelse, tillod „*l'honneur des armes du roi*“ ham ikke at træde tilbage derfra, og han maatte derfor kræve, at Byen overgav sig, hvis den ikke vilde udsætte sig for en Storm**). Carl af Hessen var i dette Øjeblik saa langt fra at indse Nødvendigheden af at gjøre Holdt, at han endnu i et Brev til Bernstorff dateret Ström d. 5te Oktbr. spørger, om hvor han skal marschere hen, naar han havde indtaget Göte-

*) af 1ste Oktbr. (Udenrigsm. Archiv) og 30te Septbr. (Soranske Manuskriptsamling 85 A. 22).

***) Breve af 1ste Oktbr., hvoraf Afskrifter findes i den Soranske Manuskriptsamling 85 A. 23 og 24.

borg, eller om politiske Hensyn gjorde det nødvendigt for ham ikke at trænge videre frem fra denne Stad*). Allerede den 30te Septbr. havde Bernstorff, som vi ovenfor have set, tilskrevet ham, at han ikke maatte angribe Göteborg; men dette Brev synes han uheldigvis ikke endnu at have modtaget.

Det var Prindsen af Hessens paatænkte Angreb paa Göteborg, der først ret vakte Elliots Forbittrelse paa den dansk-norske Regering. Han saa deri et Vidnesbyrd om, at den nærede farlige Planer (mod Sveriges Integritet, og medens han beslutter selv at deltage i Forsvaret for den truede Stad og opmuntrer baade dennes Indbyggere og Gustav III ved Udsigten til Englands og Preussens Hjælp, bliver han særlig opbragt paa Bernstorff som den, der havde talt om Danmarks fredelige Ønsker og dog havt saa krigerske Tanker. Vistnok er der al Sandsynlighed for, at den dansk-norske Regering, da den ikke kunde holde sig udenfor Krigen, oprindeligt har anset det for heldigt, om det norske Korps ogsaa kunde naa til at besætte Göteborg, ikke blot for at faa gode Vinterkvarterer, men endnu mere for at bringe Gustav III i en saadan Forlegenhed, at han nødtes til at slutte Fred; jo vanskeligere hans Stilling blev, desto mere kunde man ogsaa haabe, at Svenskerne vilde blive forbittede over hans udenrigske Politik, og at han saaledes vilde nødes til at foretage Forandringer i Forfatningen, hvorved Danmark og Norge kunde blive, som Bernstorff sagde, satte „à l'abri des attaques insidieuses de sa part“. Men videre vare de danske Planer ikke gaaede, og hvorlidt Bernstorff i Strid med sine Udtalelser til Elliot fastholdt nogen Plan imod Göteborg, viser hans tidligere omtalte Brev af 30te Septbr., som han tilskrev Prindsen, inden han endnu havde hørt Noget om Expeditionens Fremgang**). Denne var,

*) Soranske Manuskriptsamling 85 A. 27.

***) Naar Bernstorff til Gesandten i Petersborg, St. Saphorin og til Schönborn i London af 7de Oktober fortæller, at Prindsen af Hessen havde krævet Göteborgs Overgivelse, og han da til-

som en af hans Depescher viser, raskere end han havde ventet det*), og han har altsaa rimeligvis formodet, at hans Brev til Prindsen skulde komme tidsnok til at afværge Konflikter med Elliot. Naturligvis indsaa han da ogsaa, saasnart han fik Underretning om Sagerens Stilling og Elliots Trudsler, Nødvendigheden af at tage Hensyn dertil og gaa ind paa Vaabenstilstanden **). Han indskærper dette i et Brev af 8de Oktbr., som er stilet baade til Kronprindsen og Carl af Hessen. „*Nous conjurons*, hedder det her, *Monseigneur le prince Royal et votre Altesse de ne pas faire davantage. Si Gothenbourg etoit pris à l'arrivée de cette lettre, alors il s'entend de soi même que l'armée s'arrete*“***). Selv om man altsaa ganske vist maa indrømme det naturlige i at Elliot fattede Mistanke, er det dog klart, at hans Anklage imod Bernstorff hviler paa en Misforstaaelse.

Elliot var imidlertid ikke den eneste, der var kommen ind i en Misforstaaelse. Det samme gjaldt om Bernstorff, som ingenlunde var forberedt paa, at Elliots Mægling vilde faa den Charakter, den fik. Hvor stærkt end Elliot og

føjer: „*ce qui naturellement n'a pas pu être accepté*“, ligger det nær at opfatte dette Udtryk som indeholdende en Opfattelse af, at Prindsen havde stillet en urimelig Fordring. I et Brev til Schack-Rathlou af samme Dato skriver han om Elliots Forslag til en Vaabenstilstand, at dette „*avoit un bon côté, mais le prince qui n'étoit pas autorisé à refuser*“.

*) Depesche til Schönborn af 7de Oktbr.

***) Den første Efterretning om Elliots fjendtlige Holdning fik han ved Breve fra denne, daterede Carlstad 2den Okt. og Göteborg 6te Okt. (Udenrigsm. Archiv).

****) Dette Brev, der findes i Udenrigsministeriets Archiv, er maaske Svar paa Prindsen af Hessens Brev af 5te Oktbr.. Det er aabenbart ogsaa et af de Breve, hvortil Avemann sigter, naar han i et Brev af 12te Oktbr. skriver til Bernstorff, at hans sidste Skrivelser ere komne très à propos for at bekjæmpe Prindsernes krigerske Tilbøjeligheder (smstds). Over at have hesejret disse glædede Bernstorff sig kjendelig i et Brev til Schack Rathlou af 21de Oktbr., hvor han skriver: „*Nos princes sont graces à Dieu entrés dans mes idées et le prince de Hesse les à manié avec adresse*“.

hans preussiske Kollega under deres Samtaler med ham havde fremhævet Englands og Preussens Lyst til at bilægge Striden, havde han dog tillige faaet et bestemt Indtryk af, at Elliot var utilfreds med, at Gustav III ikke blot havde anmodet disse tvende Magter men ogsaa Frankrig om at mægle. Bernstorff mente endog, som vi ovenfor have set*), i Henhold til Elliots egne Yttringer under deres sidste Samtale inden hans Afrejse til Sverige, at han hos Gustav III ikke blot vilde arbejde for Fred i Norden men tillige ganske særlig søge at blive klar paa Gustavs Stilling til Frankrig, som forekom ham mistænkelig**). Det var, skrev Bernstorff til Schack Rathlou den 20de Septbr., heldigt, at Elliot havde faaet denne Mistanke. „*Ces cours alloient devenir des mediateurs fort incommodes pour Nous et leur embarras nous deviendra fort utile.*“ Han var derfor langt fra strax at nære nogen Bekymring for, hvad der vilde blive Resultatet af Elliots Rejse. Da han ønskede at faa Krigen endt, var det ham ikke imod, at der blev mæglet, forudsat, at det skete saaledes, at Krigen endte allevegne i Norden; og den dansk-norske Regering saa, som Bernstorff ogsaa havde udtalt til Elliot***), hellere, at England og Preussen overtog Mæg-

*) Side 812.

***) Jvfr. foruden Forestillingen til Kongen af 19de Septbr. Breve til Kronprindsen (Udenrigsm. Archiv) til Schack Rathlou og Depesche til Schönborn i London af 20de Septbr., hvor det hedder, at Elliots Formaal „*est de travailler à la paix, et je me fie avec plaisir aux assurances solennelles qu'il m'a données à cet egard. Je crois cependant qu'il entre aussi dans ses vues deson der les véritables dispositions de ce prince devenues douteuses depuis qu'il a sommé de nouveau la France de partager la médiation requise à Berlin et à Londres.*“

***) Bernstorff fortæller, at da Elliot tog Afsked med ham for at rejse til Sverige, „*so entliess ich ihn mit der Äusserung, dass er ja nicht vergessen solle, dass wir viel lieber die Mediation von England als von einer Macht, deren Werk die jetzige Constitution in Schweden sey, erwählen würden.*“ (Den flere Gange omtalte Forestilling til Kongen af 19de Septbr.). Dermed stemmer Yttringer i Depeschen til Schönborn af 20de Septbr. Hr. H:s synes i Nordisk Tidskr. S. 310

lingen, end at Frankrig gjorde det; han trode, at man snarest, naar de mæglede, kunde opnaa en Forandring i Sveriges Forfatning, da de idetmindste hidtil kun syntes at have interesseret sig for Sveriges Integritet.

Men der gik kun faa Dage hen, førend Bernstorff fra Preussen fik Efterretninger, som tydede paa en langt stærkere Interesse for Gustav III end tidligere; derpaa kom Budskab fra Göteborg, om at Elliot havde henvendt sig til Prindsen af Hessen med Vaabenstilstandsforslag istedenfor til Kjøbenhavn, om hvor lidenskabeligt han havde stillet sig paa Gustavs Side, og endelig om, at han ved at true med Krig havde tvunget de danske Prindser til at gaa ind paa en Vaabenhvile*). Et Brev fra Elliot til Bernstorff dateret Göteborg den 6te Oktbr., der var skrevet, inden Prindserne endnu havde givet efter, havde foruden en Hentydning til, at der fra dansk Side var fulgt *„une politique artificieuse et fausse“* tillige udtalt *„il n'est que trop vrai, que le Danemarque est enfin devenu l'ennemi de l'Angleterre et doit se défendre contre les forces combinées de mon pays et de la Prusse“* (**). Naturligvis blev Bernstorff, der var sig bevidst ikke at have havt Erobringstanker, i høj Grad forbittret over Elliots Optræden, om hvilken han med Grund fandt, at den havde en for den dansk-norske Regering ydmygende Charakter. Uagtet han strax fra Begyndelsen trode, at den engelske Regering ikke vilde desavouere Elliot*), var han dog overbevist om, at han havde overskredet sine Instruxer, og hans forbittede Stemning kunde

at forhavses over at „Bernstorff sjelt“ raadede Elliot til at rejse over til Gustav III for at faa Klarhed paa hans Politik; men set i den fulde Sammenhæng, saaledes som vi her have kunnet fremstille det, vil det næppe kunne undre.

*) Dette meldtes ham ved en kort Billet fra Kronprindsen, dateret Kongself 8de Oktbr., og en længere chiffret Depesche fra Carl af Hessen, dateret Bahu 9de Oktbr. (begge findes i Udenrigsministeriets Archiv; en Afskrift af de første er i den Soranske Samling 85 A. Nr. 31).

***) Udenrigsmin. Archiv.

****) Brev til Kronprindsen og Carl af Hessen af 8de Oktbr. (Udenrigsmin. Archiv.)

kun tage til i Styrke, da han snart fik at vide, hvorledes Elliot mishandlede hans Rygte*).

Krigen imellem de tvende Statsmænd var saaledes i fuld Gang. I den nærmest følgende Tid blev Elliots Stilling til de Styrende paa dansk-norsk Side ret ejendommelig. Vi kunne vel ikke her gaa ind paa de enkelte Træk af Vaabenstilstandsforhandlingerne i Oktober og November 1788**); men det skal dog fremhæves, at da Elliot snart mærkede, hvorledes Gustav III ønskede at benytte hans Mægling ensidig til sin Fordel, kom han stærkt i Strid med denne og derimod paa en venskabelig Fod med den danske Kronprinds og endnu mere med Carl af Hessen***). Hans livlige og overlegne Aand gjorde et uimodstaaeligt Indtryk paa dem, saa meget mere som han tydelig udtalte sin Uvillie imod Gustav III og i denne Tid viste den dansk-norske Regering flere Tjenester†). Der er næppe nogen Tvivl om, at det var hans Forestillinger, som hindrede Gustav III fra i et for det norske Korps uheldigt Tidspunkt at begynde Kampen paa ny; og da Svenskerne til Trods for Vaabenstilstanden havde opbragt 25 store Baade med Levnetsmidler, Hospitalsrekvisiter o. s. v., som tilhørte den dansk-norske Hær, og et Par Jagter, der havde nogle erobrede svenske Kanoner ombord, tog han stærkt tilorde herimod. Medens de tvende Prindser tidligere havde villet gaa langt videre i at hjælpe Rusland end Bernstorff, saa det i denne Tid

*) Denne Forbittrelse mod Elliot kommer idelig frem i hans Breve og Depescher fra disse Maaneder.

***) Der findes i de danske Archiver adskillige Bidrag til disses Historie; men en udtømmende Behandling af denne maå, for at faa Interesse, sættes i Forbindelse med en dybere Indtrængen i Englands og Preussens Politik, hvortil der kræves Undersøgelser i de engelske og preussiske Archiver.

***)) Bernstorff kalder ham derfor i et Brev til Schack-Rathlou af 18de Octbr. „*champion tour à tour du roi de Suede et du prince de Hesse.*“

†) Charles de Hesse: *Memoires sur la campagne de 1788 en Suede* (Kjøbenhavn 1789) flere Steder imod Slutn.

ud, som om Elliot skulde vække deres Begejstring for en engelsk Alliance*). Men dette Forhold afholdt ham ikke fra af al Magt at angribe Bernstorff hos dem**). Samtidig med at Bernstorff maatte kjæmpe med den russiske Gesandt Krüdener, fordi der ikke skete nok til Fordel for Rusland, saa han sig hos Prindserne stemplet som altfor russisk sindet. „*Me voila donc entre deux chaises*“, skrev han halvt spøgefuldt til Schack-Rathlou***), „*mais j'avoue que cela ne trouble pas un instant ma tranquillité desque les affaires prennent d'ailleurs un Train supportable*“. Elliots Forbittrelse paa Bernstorff blev ovenikjøbet forstærket, da han hørte, at denne havde ladet den engelske Regering spørge, om han havde havt Bemyndigelse til at true med Krig. Han udtalte sig med en saadan Skarphed til Andre om Bernstorff, at d'Albedyhll indberettede til Stockholm, at Elliot erklærede, han vilde angribe Bernstorff haut [a] la main†). Det var en behagelig Nyhed for Gustav III, da det gav ham Haab om, at det mulig kunde føre til den forhadte Bernstorffs Fald, og han mente, man maatte fra svensk Side gjøre Alt for at fremme en saadan Plan ††). Intet tyder imidlertid paa, at Elliot har gjort noget alvorligt Forsøg derpaa.

Med Brydningerne i Efteraaret 1788 afsluttes den interessanteste Del af Elliots Virksomhed i de nordiske Riger. Der var ganske vist nok af politiske Forhandlinger i 1789; men der er med Hensyn til dem næppe Grund til, at føre Undersøgelsen stort videre, end den allerede tidligere

*) Brev fra Avemann til Bernstorff dateret Bahus 12te Oktbr. (Udenrigsministeriets Archiv) og fra Bernstorff til Schack-Rathlou af 4de November, hvor han skriver, at Elliot „*a captivé] à un certain point le prince Royal qui heureusement ignore encore à quel point un homme séduisant et faux peut se cacher sous le masque de la vérité et de la Bonhomie.*“

***) Brev fra Avemann til Bernstorff dateret Udevalla 23de Oktbr. (Udenrigsm. Arch. Pakke Nr. 2 etc.).

***) 28de Oktbr.

†) Depesche af 16de Novbr. 1788.

††) Skrivelse af 19de (?) Novbr. 1788.

er bleven ført, da man kun vil opnaa at maatte sætte sig ind i en Række smaalige Kjævlerier, og det er derfor heller ikke noget Savn, at Lady Mintos Skrift aldeles Intet indeholder derom.

Fra Kjøbenhavn rejste Elliot i 1790 med Orlov tilbage til England, og han blev derefter benyttet i en hemmelig Sendelse til Paris i 1790 og 1791. Dog meddeles Intet nærmere herom, naar undtages, at der opstilles den Formodning, at han har skullet underhandle med Mirabeau. I 1792 blev han ansat som Gesandt ved Hoffet i Dresden, hvor han vedblev at virke indtil 1802. Der knytter sig Intet af større Interesse til hans Ophold her, i det mindste ikke, hvad de politiske Forhold angik. Med Hensyn til hans private Stilling bør det maaske nævnes, at han giftede sig anden Gang, og at dette Ægteskab var lykkeligt. Fra Dresden kom han til en mere bevæget Skueplads, da han i 1803 blev forflyttet til Neapel. Han var her Vidne til, hvorledes dette Kongerige kom i en stedse vanskeligere Stilling ligeoverfor Napoleons Overgreb, indtil den neapolitanske Regerings Brud paa den Neutralitet, Napoleon havde aftvunget den, fremkaldte den bekjendte Katastrophe, der i 1806 nødte Kongefamilien til at flygte til Sicilien og gjorde Napoleons Broder Joseph til Neapels Konge. Elliot stod i disse Aar i et meget venskabeligt Forhold til den neapolitanske Regerings vigtigste Personlighed, Dronning Carolina, og hun spurgte ham tidt til Raads, skjøndt unægtelig ikke sjælden uden at følge hans Vink. Medens Elliot ikke formaade at standse det politiske Uvejr, der brød løs over Neapel, havde han under sit Ophold i denne Stat den Tilfredsstillelse paa et andet Omraade ved sin ejendommelige Kjækhed og Raskhed at afværge en Ulykke. Han saa nemlig en Dag ved Neapels Havn, at en Mand var falden i Vandet og var nær ved at drukne i den stærkt oprørte Sø. Det var forgyæves, at Elliot opfordrede de omstaaende Lazzaroner til at forsøge paa at frelse den Ulykkelige, og skjøndt han var en Mand paa imellem 50 og 60 Aar, sprang han derfor selv ud og var saa heldig at frelse den Druknende. Faren var

imidlertid saa stor, at han paa det nærmeste havde sat Livet til.

Naturligvis fulgte Elliot den neapolitanske Kongefamilie til Sicilien. Men han var her kun kort Tid, da han allerede inden Aarets Udgang blev kaldt tilbage til England. Hans diplomatiske Løbebane var nu tilende, dog uden at han derfor trak sig tilbage fra Statens Tjeneste. Fra 1809 til 1814 var han Gouvernør paa de engelske smaa Antiller, i 1814 blev han udnævnt til Gehejmeraad, og derpaa var han fra 1814 til 1820 Gouvernør i Madras. Da han vendte tilbage fra denne Stilling, maatte det Skib, hvorpaa han rejste, paa Grund af Storm ligge bi nogle Dage ved St. Helena, og man opfordrede ham til at aflægge et Besøg hos den store Fange, som dengang tilbragte sine sidste Dage her; men lidenskabelig som han altid havde været, hadede han Napoleon altfor stærkt til at føle nogen Lyst til at se ham, selv da han kun var en falden Storhed. Slutningen af sit Liv levede Elliot i Stilhed i London, indtil han døde den 2den Decbr. 1830, og han skal til det sidste have bevaret det forunderlige livfulde Væsen og det glimrende Talent til Samtale, hvorved han igjennem sit hele Liv havde vakt Beundring. Han ligger begravet i Westminster Abbediet.
